

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Oprin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. IX. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm360.pdf (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Omsider udkommer da den Bearbejdelse af de Kæmpedigte om Volsunger og Niflunger eller Gjukunger, hvis Bekendtgørelse er blevet forsinket ved mangehaande Omstændigheder. Engang var jeg hardtad tilsinds at brænde det hele Eventyr, da den afgudiske Snak, selv i Hedningmund, tyktes mig forargelig, og al verdsligt Skjaldskab en Sjæls Overdaad, der ligesom dens legemlige Frænde svækker og sløver, i det den kildrer og gotter. I Hovedsagen er jeg endnu ei langt fra samme Tanke; thi ogsaa i denxne Henseende er Kristus det sande Vintræ, og hver Drue, som ei voxer derpaa, kan kun beruse, men aldrig styrke og opløfte nogen ædru Sjæl. At jeg alligevel afveg fra mit ovenmeldte Forsæt, dertil sammenvirkede mange Grunde tillige. Saasandt som Poesien er, hvad Evald, og hver kristelig Digter, har fornummet, den sande Levning af det forlorne Gudsbillede, maa vi have Ærbødighed for alle de Oldtidskvad, der løfte sig mod det Himmelske foroven, og prise det Guddommeliges Spor heneden; alle disse Ting virkede kraftelig den ene og samme Aand, hvorom vi selv have den hellige Povel's Vidnesbyrd, der han i Athenen anfører de græske Skjaldes Udsagn om Menneskets Liv i Gud og Slægtskab med ham. Den samme Aand, som talte nærværende gennem Jødernes Profeter, har da ogsaa ladet Nordens xSkjalde høre sin Røst; vel lød denne kun svagt for dem, som fra det Fjerne, og onde Aander forvirrede Tonerne i Luften; men for et Øre, der har lyttet til Guds klare Stemme i de hellige Skrifter, er den himmelbaarne Klang mærkeligere, end den var for hine gamle Skjalde selv, ligesom den hellige Povel forstod langt bedre, hvorledes vi ere, leve og røres i Gud, end de græske Digtere og Nutidens afgudiske Pantheister. Derfor er det nu min Mening, at alle Oldtidskvad vel maa drages frem for Dagens Lys; thi for de Rene er Alting reent, og et klart, enfoldigt Øie vil mangansteds spore den Aand, der paa underlige Maader under Tidernes sæere Omskiftelser bevarede dem fra Ødelæggelse. Ved nu at fæste Øie paa de Kvad især, hvoraf disse Optrin ere laante, blev jeg var, hvad hidtil havde dulgt sig for ximig, at disse Optrin ere den troeste Afbildning af Livsforhærdelsen i Norden; det er Iskæmper, som vandre, og, naar de smelte, er det som Skybrud. Dersom da Nogen skulde være saa forblindet, at sætte Hedningfolkets vilde Styrke over den kristne Kærlighed, da veed jeg ikke noget bedre Lægemedel for ham, end en alvorlig Betragtning af den Rad Misgerninger, som udgøre dette gamle Sørgespil. Hvorledes Tørst efter Guld, Blod og Pris vare de Stykker, som udgjorde det nordiske Mod, og hvis ulige Blanding ene gjorde Skilsmisse mellem Kæmpe og Jette, Helt og Niding; hvor ukvindelige Kvinderne vare og i hvilket blodrødt Klædebon selv deres Kærlighed var svøbt, lader sig i Sigurd og Fafner, Gunnar og Høgne, Gudrun og Brynhild klarligen tilsyne. Alt er her saa vildt og grueligt, at ingen Digter, der xiii ei selv er ligesaa forhærdet, kan eftermale Billedet, uden hist og her at omblande Farverne og lade et andensteds borget Lys gennemglimte den natlige Sky, under hvilken Skikkelserne røre sig som Trolde. For hvem som kender de gamle Kvad, vil en saadan Formildelse være synlig næsten overalt; men især i Sigurd, Hjordise, Odrun og Thora, hvilken sidste desuden kun nævnes hos de Gamle. Det er saameget mere *min* Skyldighed at gøre opmærksom herpaa, som jeg, omendskøndt min Hjemgang til Kristendommen og Indgang i det gamle Norden skedte omtrent jævnsides*—Det var i de samme Dage, jeg skrev det Første om Eddas Sange og Afhandlingen om Religion og Liturgi., dog tit udtrykte mig saa daarlig og letsindig om de gamle Afguder og xivKæmper, at det kun anstod et kristent Menneske hel ilde. Takket være den Aand, som baade nødte mig til at lovsynge Kæmpelivets Undergang, og da jeg vilde kvæde om et Optrin af Kæmpelivet, styrede mit Øie hen paa det blodige, forfærdende Billede af Volsungers Liv og Daad! Dobbelt takket være Han, fordi han læmpede det saa, at Kvadet kunde tabe sig i en Jesu Kristi Lovsang! Gid nu denne kun maatte gribe Nogle om Hjertet, at de maatte indse, hvorledes Dværgelivet nuomtide, ligesom Kæmpelivet fordem, mest ikkun er en tro Afbildning af Legemet's Vilkaar, og at dette nu, som da, raader over Sjælen! Med denne Indsigt fulgte da vel en anden, at vort eneste sande Fortrin er Kundskaben om et Liv i Kristo, hvor Kraften er Kærlighedens Arm, og hvor Kærligheden er xvaandelig og reen, da Intet elskes uden fordi det er født af Gud.